

'Jazzpressionism' van Eef van Breen

maandag 7 september 2009, 00:00 uur

Het zevende Internationale Kamermuziekfestival wordt op 11 september in Diligentia geopend door het septet van trompettist en vocalist Eef van Breen. Een scattende jazztrompettist in de kamermuziek? Jazeker, géén vergissing.

Hagenaar Eef van Breen doet meer onverwachte dingen. Zo speelde en componeerde hij deze zomer met de formatie 'Trumpack' de muziek voor het Antonioni-project van Ivo van Hove bij Toneelgroep Amsterdam in de Amsterdamse Stadsschouwburg. 'Geweldig lekkere muziek' schreef recensent Hein Janssen in de Volkskrant terwijl de persreacties op de voorstelling zelf helemaal niet zo geweldig waren. Die muziek vormt de basis voor de cd 'Playing games' die er volgend jaar van Van Breen uitkomt op het Challenge-label. (Hij is spelend en zingend al te horen in het titelstuk van die cd op zijn site www.breenjazz.nl)

"Ik ben nu 31 en ik ben het grootste deel van mijn leven bezig geweest om me te bekwamen in de bebop", zegt hij. "Een fantastische muzieksoort, waaraan je als muzikant harmonisch een ideale basis hebt en die vooral moet blijven. Wie goed bebop kan spelen, kan alles spelen. Maar je loopt het gevaar dat je in de bebop blijft hangen. Ik wil méér". Zijn septet telt twee violen, piano, harp, bas, drums en trompet. Klassieke muzikanten en een jazztrio. "Een rare bezetting zal je denken" stelt hij, "waarom geen altviool erbij? Maar met mijn trompet en mijn stem heb ik die klankkleur eigenlijk al". In Diligentia brengt hij een opvallende muzikale combinatie. Werken van Claude Debussy, Jacques Ibert en Maurice Ravel. Plus jazzstukken van hemzelf. 'Jazzpressionism' noemt hij het. Debussy verjazzt? Nee, dat ligt subtieler, zegt Van Breen. Hij wil niet dat jazzmuzikanten 'klassiek gaan doen', noch dat de klassiek geschoolde musici in zijn septet opeens gaan improviseren.

"Dat zijn vakken apart, iedereen moet doen waar hij of zij het best in is". Hij wil wel de scheidslijnen tussen jazz en klassiek wegvlakken. Schreef arrangementen voor steeds wisselende formaties uit dat septet. De Cakewalk van Debussy voor het hele ensemble, Ravels Habanera alleen voor trompet en bas. "Een muziekbeeld dat steeds verandert", zegt hij. Nog iets dat Van Breen bezig houdt: hoe maak je jazz - en concerten in het algemeen - aantrekkelijker?

"Het zit mij dwars als ik muzikanten na hun solo opeens zie wegzakken. Of weglopen. Ik wil dat iedereen zichtbaar betrokken blijft bij wat een groep doet. Ik wil dat de toeschouwer een concert ondergaat. Het hoeft geen popconcert te worden, maar ik wil wel dat een concert meer een ervaring wordt". Vorig jaar presenteerde hij in Theater Zeebelt zijn formatie in 'Jammin' the theatre' al in een geïmproviseerde huiskamer met sofa en schemerlamp. Met musici die voor het publiek hoorbaar met elkaar praatten en overlegden. In Diligentia gaat de belichting een bindende rol spelen en zullen zijn musici óók verbaal te horen zijn. Of ik het 'hoe' maar niet wil verraden, vraagt Van Breen. Doen we dus ook niet.